

Sygn. akt III KZ 45/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **J.N.**

ukaranego z art. 92 § 1 k.w. i art. 94 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 września 2017 r.,

zażalenia ukaranego na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału Sądu Okręgowego w L. z dnia 2 sierpnia 2017 r., sygn. akt XI Ka (...), o odmowie przyjęcia jego wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 24 maja 2017 r., sygn. akt XI Ka (...) - wobec złożenia wniosku po terminie

postanowił:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 24 maja 2017 r., sygn. akt XI Ka (...), utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 11 stycznia 2017 r., sygn. akt II W (...), na mocy którego J.N. został uznany za winnego popełnienia wykroczeń z art. 92 § 1 k.w. i art. 94 § 1 k.w. W dniu 19 lipca 2017 r. J.N. nadał w placówce pocztowej wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wskazanego wyroku Sądu Okręgowego. W tej sytuacji, zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia tego wniosku jako wniesionego po terminie. Na zarządzenie to ukarany wniósł zażalenie, które zostało następnie przyjęte i przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozpoznania.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wniesione zażalenie – jako niedopuszczalne - nie podlega rozpoznaniu.

Materiały tej sprawy wskazują, że ukarany wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego z dnia 24 maja 2017 r. nadał dopiero w dniu 19 lipca 2017 r., uchybiając w ten sposób terminowi dla dokonania tej czynności, wynikającemu z art. 107 § 2 k.p.w. Przepis ten wyraźnie stanowi bowiem, że uzasadnienie wyroku utrzymującego w mocy wyrok sądu pierwszej instancji sporządza się wyłącznie na żądanie strony, złożone w terminie zawitym 7 dni od daty wydania wyroku przez sąd odwoławczy.

Rzecz jednak w tym, że skarżącemu w ogóle nie przysługiwało uprawnienie do zaskarżenia zarządzenia o odmowie przyjęcia jego wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego.

Na gruncie procedury wykroczeniowej w postępowaniu odwoławczym odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy dotyczące postępowania przed sądem pierwszej instancji (art. 109 § 1 k.p.w.), w tym również art. 82 § 1 zdanie 2 k.p.w., który odsyła m.in. do odpowiedniego stosowania art. 422 k.p.k. W konsekwencji przepis art. 422 k.p.k. znajdzie odpowiednie zastosowanie w postępowaniu odwoławczym w sprawie o wykroczenia.

Zwrot „odpowiednio”, jakim posłużył się ustawodawca w art. 109 § 1 k.p.w. nakazuje rozważyć zakres zastosowania - poprzez art. 82 § 1 zdanie drugie k.p.w. – przepisu art. 422 k.p.k. w postępowaniu odwoławczym w sprawie o wykroczenia. Z treści art. 422 § 3 k.p.k. wynika, że prezes sądu odmawia przyjęcia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku, jeżeli złożono go po terminie (zdanie pierwsze), przy czym na zarządzenie to przysługuje zażalenie (zdanie drugie). „Odpowiednie” stosowanie tego przepisu w postępowaniu odwoławczym na gruncie procedury wykroczeniowej następować musi z uwzględnieniem specyfiki tego postępowania i przepisów je regulujących. Podkreślić tu trzeba, że w postępowaniu w sprawach o wykroczenia nie przysługuje stronom kasacja. Powyższe oznacza zaś, że nie można przyjmować właściwości Sądu Najwyższego do rozpoznawania zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku strony o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, jako decyzji o charakterze okołokasacyjnym. Zauważyć też trzeba, że w tej kwestii przepisy kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia nie przewidują wprost możliwości wniesienia zażalenia. W konsekwencji nie ma też ustanowionej w tych

przepisach tzw. instancji poziomej do rozpoznania zażalenia. W tym zakresie brak takiej regulacji jest luką celową (aksjologiczną), a nie luką techniczną. Nie jest więc dopuszczalne stosowanie analogii z ustawy w celu wykreowania tzw. instancji poziomej w oparciu o art. 14 § 1 pkt 2 k.p.w. odnośnie do sądu okręgowego jako sądu odwoławczego, skoro jego właściwość funkcjonalna została uregulowana całościowo w art. 14 § 1 pkt 1 k.p.w.

W konsekwencji przyjąć trzeba - co podkreślano już w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2016 r., III KZ 80/16, OSNKW 2017, z. 4, poz. 22, LEX nr 2283438 - że odpowiednie stosowanie poprzez art. 109 § 1 k.p.w. przepisu art. 422 § 3 k.p.k. w postępowaniu odwoławczym prowadzonym w oparciu o przepisy procedury wykroczeniowej oznacza, iż zastosowanie znajdzie jego zdanie pierwsze co do wydania zarządzenia o odmowie przyjęcia omawianego tu wniosku, zaś nie będzie mogło być stosowane jego zdanie drugie dotyczące możliwości wniesienia zażalenia na powyższą decyzję. Zażalenia takiego nie przewiduje bowiem żaden przepis kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia ani prawidłowa wykładnia przepisów związana z odpowiednim tylko stosowaniem w procedurze wykroczeniowej art. 422 § 3 k.p.k., uwzględniająca specyfikę postępowania w sprawach o wykroczenia.

W realiach niniejszej sprawy prawidłowo zatem uznano, że dopuszczalne w procedurze wykroczeniowej jest wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego. Wbrew ustawie przyjęto jednak zażalenie i przekazano Sądowi Najwyższemu do rozpoznania, pomimo że organowi temu takiej kompetencji ustawa nie przyznała.

W konsekwencji wcześniejszych wywodów przyjąć trzeba, że wniesione zażalenie jest niedopuszczalne z mocy ustawy, a skoro zostało jednak przyjęte, Sąd Najwyższy, na podstawie z art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., pozostawił je bez rozpoznania.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.